

Arrest

nr. 198 512 van 24 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Nepalees staatsburger afkomstig uit Bageshowri (Banke district, Nepal). U bent traditioneel gehuwd met S.S. met wie u een zesjarige dochter heeft. Op 14 november 2011 vroeg u voor het eerst asiel in België. U verklaarde toen Nepal verlaten te hebben ten gevolge van problemen met enkele lokale YCL-leden (Young Communist League). Op 24 april 2012 nam het Commissariaatgeneraal een weigeringsbeslissing inzake deze aanvraag. Op 25 september 2012 weigerde ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

De Raad concludeerde dat u niet had aangetoond wanneer u uw land had verlaten, dat de ingeroepen problemen (afpersing) op zich geen vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag inhielden, dat u niet had aangetoond dat u geen bescherming van de Nepalese autoriteiten kon inroepen en (in navolging van de argumentatie van het Commissariaat-generaal) dat u zich elders in Nepal (zoals in Kathmandu) kan vestigen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing en diende zonder België verlaten te hebben op 22 mei 2015 een tweede asielaanvraag in. Bij het indienen van uw tweede asielaanvraag verwees u naar de aardbeving die Nepal in april 2015 trof en bevestigde u uw eerder uiteengezette asielmotieven. Anno 2017 stelt u in principe terug te kunnen naar Nepal om u te vestigen in Kathmandu, maar u oppert dat u er geen leven kan opstarten aangezien u geen startkapitaal ter beschikking heeft, waardoor u er uw gezin niet zal kunnen onderhouden. U verblijft ondertussen zeven jaar in België waar u werkt waardoor u uw gezin in Nepal van hieruit wel financieel kan ondersteunen. Verder verwijst u naar de algemene politieke situatie in Nepal waarvan u meent dat de veelvuldige regeringswissels voor een politieke instabiliteit zorgen die mogelijks een invloed op u kunnen hebben. U bent in het bezit van een Nepalees krantenartikel d.d. 20 mei 2015 aangaande de aardbeving van april 2015, een inschrijvingsattest aan een Belgische onderwijsinstelling en meerdere Belgische loonbrieven.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u op dit moment een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te hebben in geval van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Allereerst moet opgemerkt worden dat uw eerste asielaanvraag definitief werd afgesloten op 25 september 2012 toen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde toe te kennen. De Raad concludeerde dat u niet had aangetoond wanneer u uw land had verlaten, dat de ingeroepen problemen (afpersing) op zich geen vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag inhielden, dat u niet had aangetoond dat u geen bescherming van de Nepalese autoriteiten kon inroepen en (in navolging van de argumentatie van het Commissariaat-generaal) dat u zich elders in Nepal (zoals in Kathmandu) kan vestigen.

In het kader van uw huidige asielaanvraag brengt u geen elementen aan waaruit blijkt dat Kathmandu voor u niet langer als een vestigingsalternatief beschouwd kan worden. Gevraagd of u zich actueel bij een terugkeer naar Nepal in Kathmandu zou kunnen vestigen, verklaarde u immers dat wel te kunnen (CGVS, p.4). U stelt evenwel er niet in de mogelijkheid te zullen verkeren om een leven op te bouwen om uw gezin er te onderhouden aangezien u niet over een startkapitaal beschikt (CGVS, p.4-5). Dergelijke verklaring is evenwel ontoereikend om Kathmandu voor u als vestigingsalternatief uit te sluiten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw partner sinds midden 2011 in Kathmandu woont waar ze actueel een woning huurt en werkt als lerares (CGVS, p.3 en 1ste AA, CGVS, p.2). U stelt dat het mogelijk is dat u bij uw partner gaat wonen en een job zou kunnen vinden, maar dat u omdat u laaggeschoold bent enkel een job kan vinden die slecht betaalt (CGVS, p.4). Gelet op de vaststelling dat u bij uw eerste asielaanvraag verklaarde van 2058 tot 2065 (2001/2002 tot 2008/2009) in Nepal als leerkracht aan de slag te zijn geweest, kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaring laaggeschoold te zijn (1ste AA, CGVS, p.3). Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt er wederom toe te besluiten dat het geenszins onredelijk is te verwachten dat u zich in Kathmandu vestigt.

Wat betreft uw algemene verwijzing naar de veelvuldige regeringswissels in Nepal dient opgemerkt te worden dat hieruit geenszins ten aanzien van u een persoonlijk risico tot vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of tot ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming kan afgeleid worden (CGVS, p.3-4).

Uw documenten zijn niet van aard voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw activiteiten in België staan immers niet ter discussie. Wat betreft de aardbeving van 25 april 2015 moet, zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie, opgemerkt worden dat deze gebeurtenis geen verband houdt met de criteria in artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch valt deze gebeurtenis onder het toepassingsgebied van de subsidiaire bescherming, ook niet mits een ruime interpretatie van de definitie van subsidiaire bescherming. Het feit dat de bescherming van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet slechts toepassing vindt wanneer de vervolging of de ernstige schade uitgaat of veroorzaakt wordt door de actoren vernoemd in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet, volgt uit de omzetting van het gemeenschapsrecht in toepassing van artikel 78 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (artikel 6 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 en 2011/95/EU van 13 december 2011) en is in overeenstemming met de bepalingen van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

In verband met het verbod op refoulement in geval van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), wijst de Commissaris-generaal erop dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet exact overeenstemt met dat van artikel 3 EVRM en dat de Europese wetgever de bedoeling had humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming. Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"Verzoeker werd het statuut van vluchteling en subsidiair beschermingsstatuut geweigerd daar het CGVS meent dat hij niet voldoende aangetoond heeft dat hij zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Conventie van Genève van 1951 omschrijft een vluchteling als volgt: "Elke persoon die zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit heeft of, indien hij geen nationaliteit heeft, buiten zijn land van herkomst bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of wil inroepen omdat hij vreest voor vervolging omwille van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, of zijn politieke overtuiging".

Verzoeker is ervan overtuigd dat zij aan deze omschrijving voldoet en begrijpt dan ook niet waarom het CGVS een negatieve beslissing heeft genomen m.b.t. haar aanvraag.

Huidige beslissing is dan ook een schending van de artikels 1 en 2 afdeling A van de conventie.

Dat verzoeker zich met deze beslissing absoluut niet akkoord kan verklaren en het volgende wenst te benadrukken:

3.1. M.b.t. de weerlegging en de uiteenzetting van de elementen uit de motivatie van de bestreden beslissing

a) Aangaande de mogelijkheid om zich elders in Nepal te vestigen

Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst, nl. Nepal.

Hij is er in 2011, meer dan 6 jaar geleden gevlucht en is sindsdien niet meer teruggekeerd.

Indien verzoeker toch dient terug te keren naar zijn land van herkomst vreest hij in een mensonterende situatie terecht te komen.

Nepal is nl. nog steeds niet veilig.

Nadat zijn land van herkomst, Nepal, in 2015 werd geteisterd met aardbevingen, is de situatie in 2017 er niet op verbeterd, zoals ook zal blijken uit de stukken. Integendeel zelfs want op dit moment is de toestand er nog des te schrijnender omwille van de zware overstromingen met enorme schade en vele dodelijke slachtoffers.

Verzoeker kan hierdoor niet terugkeren naar Nepal.

Het CGVS moet, voor het nemen van zijn beslissing, steeds de actuele veiligheidssituatie in Nepal grondig onderzoeken, wat men in het geval van verzoeker niet heeft gedaan.

Zij houden geen rekening mee met de grond van de aanvraag: "Kan verzoeker terugkeren naar zijn land van herkomst?". Indien men het land van herkomst grondig had onderzocht, had men tot de conclusie gekomen zijn dat het antwoord op deze vraag negatief is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij erin gefaald heeft de veiligheidssituatie in Nepal te onderzoeken.

Het CGVS diende de gegronde vrees van verzoeker te beoordelen in hun beslissing, het feit dat zij dit niet grondig gedaan hebben is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de situatie in Nepal tot op heden zeer onveilig is zeker sinds de nieuwe natuurramp in Nepal.

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Hij kan dan ook onmogelijk terugkeren!

Het is dan ook onaanvaardbaar dat verwerende partij dit weigert te onderzoeken en louter het volgende stelt: "Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement."

Het verbod op refoulement is de hoeksteen van het internationaal vluchtelingenrecht.

Artikel 3 EVRM verbiedt foltering en vernederende of onmenselijke behandeling.

Het weigeren van de veiligheidssituatie te onderzoeken in zijn land van herkomst is dan ook onaanvaardbaar voor verzoeker.

Dat er bijgevolg wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat voor verzoeker.

Dat het leven van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien hij dient terug te keren!

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft dit artikel geïnterpreteerd als een bevestiging van het non-refoulement-beginsel, dat bepaalt dat wie risico loopt op schending artikel 3 EVRM in het land van herkomst, niet teruggestuurd kan worden.

In de zaak Mamutkulov e.a. tegen Turkije bijvoorbeeld, stelt het Hof dat de uitwijzing van vreemdelingen naar landen waar er een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling strijdig is met artikel 3.

In het Soeringarrest van 7 juli 1989 zegt het Hof dat het nagaan of er gevaar voor onmenselijke behandeling zal zijn in het land waarnaar men uitwijst steeds moet gebeuren en niet slechts bij uitzonderlijke omstandigheden.

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat verwerende partij wel degelijk een onderzoek diende uit te voeren!

Het artikel 3 EVRM biedt een absolute bescherming tegen een onmenselijke of vernederende behandeling.

Om het non-refoulementbeginsel te kunnen naleven is een grondig onderzoek nodig van elke zaak.

In casu dient vastgesteld te worden dat bij terugkeer naar Nepal, verzoeker zich zal blootstellen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM, omwille van de preciaire veiligheidssituatie.

Het feit dat verwerende partij weigert de situatie in het land van herkomst te onderzoeken, is in strijd met artikel 78 van het Handvest van de Europese Unie.

Dit artikel bepaalt:

Artikel 78

1. De Unie ontwikkelt een gemeenschappelijk beleid inzake asiel, subsidiaire bescherming en tijdelijke bescherming, teneinde iedere onderdaan van een derde land die internationale bescherming behoeft, een passende status te verlenen en de naleving van het beginsel van non-refoulement te garanderen. Dit beleid moet in overeenstemming zijn met het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen alsmede met de andere toepasselijke verdragen. (eigen onderlijning)

Het UNHCR stelt:

A need for international protection arises where State protection is absent, de facto or de jure, with the result that basic human rights are seriously at risk.

Gelet op de schending van artikel 3 EVRM, waartegen België bescherming dient te bieden, dient aan verzoeker ten minste de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

3.2.M.b.t. de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

Dat ook hier kan verwezen worden naar de veiligheidssituatie in Nepal.

Nadat zijn land van herkomst, Nepal, in 2015 werd geteisterd met aardbevingen, is de situatie in 2017 er niet op verbeterd, zoals ook zal blijken uit de stukken. Integendeel zelfs want op dit moment is de toestand er nog des te schrijnender omwille van de zware overstromingen met enorme schade en vele dodelijke slachtoffers.

Indien verzoeker dient terug te keren heeft hij tevens schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert .

Een onmenselijke of vernederende behandeling is een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar Nepal.

Dat verzoeker werkelijk bescherming nodig heeft gelet op zijn situatie.

Het is voldoende een risico te lopen om in aanmerking te komen voor het statuut. Dat dit in casu bij verzoeker het geval is.

Dat hij dan ook de subsidiaire bescherming nodig heeft.

Dat door de beslissing van het CGVS de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut, gelet op het voorgaande, miskend worden aangezien zij geen afdoende motivering aangeven waarom zij verzoeker weigeren.

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar Nepal.”

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift twee internetartikelen (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Op 14 november 2011 diende verzoeker een eerste asielaanvraag in België in. Bij 's Raads arrest nummer 88 109 van 25 september 2012 werd verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Op 22 mei 2015 diende verzoeker onderhavige, tweede asielaanvraag in. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) in het kader van zijn eerste asielaanvraag door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd vastgesteld dat hij niet had aangetoond wanneer hij zijn land had verlaten, dat de ingeroepen problemen (afpersing) op zich geen vervolging uitmaken in de zin van de Vluchtelingenconventie, dat hij niet had aangetoond dat hij geen bescherming van de Nepalese autoriteiten kon inroepen en dat hij zich elders in Nepal (zoals in Kathmandu) kan vestigen; (ii) hij in het kader van onderhavige asielaanvraag geen elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat Kathmandu in zijn hoofde niet langer als een intern vestigingsalternatief kan worden beschouwd; (iii) zijn algemene verwijzing naar de veelvuldige regeringswissels in Nepal geenszins een persoonlijk risico op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) uitmaakt; (iv) de aardbeving van 25 april 2015 evenmin verband houdt met de criteria voorzien in artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, temeer daar deze schade niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door de actoren vernoemd in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet; en (v) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift geenszins in slaagt op de hiervoor vermelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van enkele van zijn verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te trachten te weerleggen.

Inzake de elementen uit verzoekers eerste asielaanvraag wordt in de bestreden beslissing terecht gewezen op 's Raads arrest nummer 88 109 van 25 september 2012. Terecht besluit de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat er in het kader van onderhavige, tweede asielaanvraag geen elementen worden voorgebracht die op de beoordeling in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag een ander licht zouden kunnen werpen. Meer bepaald wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“In het kader van uw huidige asielaanvraag brengt u geen elementen aan waaruit blijkt dat Kathmandu voor u niet langer als een vestigingsalternatief beschouwd kan worden.

Gevraagd of u zich actueel bij een terugkeer naar Nepal in Kathmandu zou kunnen vestigen, verklaarde u immers dat wel te kunnen (CGVS, p.4). U stelt evenwel er niet in de mogelijkheid te zullen verkeren om een leven op te bouwen om uw gezin er te onderhouden aangezien u niet over een startkapitaal beschikt (CGVS, p.4-5). Dergelijke verklaring is evenwel ontoereikend om Kathmandu voor u als vestigingsalternatief uit te sluiten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw partner sinds midden 2011 in Kathmandu woont waar ze actueel een woning huurt en werkt als lerares (CGVS, p.3 en 1ste AA, CGVS, p.2). U stelt dat het mogelijk is dat u bij uw partner gaat wonen en een job zou kunnen vinden, maar dat u omdat u laaggeschoold bent enkel een job kan vinden die slecht betaalt (CGVS, p.4). Gelet op de vaststelling dat u bij uw eerste asielaanvraag verklaarde van 2058 tot 2065 (2001/2002 tot 2008/2009) in Nepal als leerkracht aan de slag te zijn geweest, kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaring laaggeschoold te zijn (1ste AA, CGVS, p.3). Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt er wederom toe te besluiten dat het geenszins onredelijk is te verwachten dat u zich in Kathmandu vestigt.

Wat betreft uw algemene verwijzing naar de veelvuldige regeringswissels in Nepal dient opgemerkt te worden dat hieruit geenszins ten aanzien van u een persoonlijk risico tot vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of tot ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming kan afgeleid worden (CGVS, p.3-4).

Uw documenten zijn niet van aard voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw activiteiten in België staan immers niet ter discussie. Wat betreft de aardbeving van 25 april 2015 moet, zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie, opgemerkt worden dat deze gebeurtenis geen verband houdt met de criteria in artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch valt deze gebeurtenis onder het toepassingsgebied van de subsidiaire bescherming, ook niet mits een ruime interpretatie van de definitie van subsidiaire bescherming. Het feit dat de bescherming van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet slechts toepassing vindt wanneer de vervolging of de ernstige schade uitgaat of veroorzaakt wordt door de actoren vernoemd in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet, volgt uit de omzetting van het gemeenschapsrecht in toepassing van artikel 78 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (artikel 6 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 en 2011/95/EU van 13 december 2011) en is in overeenstemming met de bepalingen van de Conventie van Genève van 28 juli 1951."

Waar verzoeker wijst op de overstromingen in Nepal in 2017 (verzoekschrift, stuk 3), dient er nogmaals op gewezen dat dergelijke gebeurtenissen geen verband houden met de criteria voorzien in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, temeer daar zij niet uitgaan van of worden veroorzaakt door de actoren vernoemd in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Voor het overige voert verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer tegen de hiervoor geciteerde motieven. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van voormelde rechtsgrond zou nopen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER